

мавамъ съ такива работи“, си казала кукувицата и хвъркнала кждѣ очи ѝ гледатъ.

Славейчето нищо не забѣлѣзало. То почнало да мѣти. Слѣдъ нѣколко дена се излюпили едно мѣничко, нѣ жничко пиленце — славейче и едно едро пиле — кукувиче.

Почнала майката да имъ носи храна. Славейченцето глѣтне червейче и си заспива. А лакомото кукувиче не се насища — все гладно. Цѣлъ день яде и все крѣщи гладно... Разполага се въ гнѣздото и току избутва славейчето. Еднѣжъ кукувичето казало: „Отмѣсти се, славейче, защото ми е тѣсно!“

— Кждѣ да се мѣста? Не ме избутвай, моляло се славейчето.

— Отмѣсти се, или ще те изямъ! заканвало се кукувичето.

Изплашеното славейче се закрѣпило на крайчеца на гнѣздото, но задълго не могло да се задържи и паднало на земята. Въ това врѣме минавало край дървото едно добро момченце. То чуло писъка и отнесло славейчето у дома си. Затоплило го, успокоило го и почнало да го храни съ мухи и червейчета. Порасло славейчето, почнало да хвърка подъ стрѣхитѣ, самичко

